

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 28 (924) | Субота, 20 липня 1985 року | Ціна 2 коп.

XXVII З'їзду КПРС — ГІДНУ ЗУСТРІЧ!

КОЛИ ТЕМПИ — СТАХАНОВСЬКІ

Хвилюючою, радісною подією для нечуючих трудівників Сімферопольського УВП був день, коли колектив достроково рапортував про завершення п'ятирічного завдання з обсягу виробництва готової продукції. Трудове звершення сімферопольців — свідчення відомого ставлення до своїх обов'язків кожного трудівника підприємства, прагнення високими трудовими результатами відзначити важливу подію в житті народу — XXVII з'їзд КПРС.

Напередодні мого приїзду на підприємстві пройшли загальні збори колективу, на котрих в урочистій обстановці трудівникам було вручено Почесну грамоту Центрального райкому Компартії України міста Сімферополя. На зборах намічено нові завдання, шляхи їх реалізації.

Колектив Сімферопольського УВП невеликий — тут працює понад 180 трудівників. З них 116 — ударники комуністичної праці, що становить майже 65 процентів працюючих. А це свідчить, що боротьба за комуністичне ставлення до праці тут сирава більшістю, а відтак — кожного. Тому УВП й носить звання «Зразкове підприємство».

— Вже кілька років у колективі немає жодного порушення трудової дисципліни, — говорить директор УВП Ліна Борисівна Позняк. — Тому основну увагу ми спрямовуємо на вирішення питань виробництва, створення належних умов праці й відпочинку працюючих. Це дає позитивні результати, змушує кожного працювати ще краще, продуктивніше.

І, справді, ще у минулому році за високі трудові показники дружній колектив УВП занесено на районну Донку Пошани. Це, безумовно, великий успіх. Він окрилив трудівників, створив їм незаперечний авторитет у місті, додав ентузіазму у щоденних справах.

І от новий злет — нова трудова перемога. Вона, як дзеркало, відобразила цілеспрямовану роботу партійної, профспівкової, комсомольської організації, всіх членів УТОГ по підвищенню продуктивності праці, якості продукції. «Завершальному року — ударні стахановські темпи» — не гасло стало невід'ємною частиною діяльності кожного трудівника підприємства. Тому й приїшли успіш — великий, довгожданий, заслужений.

Якщо говорити про складові успішного завершення п'ятирічного плану сімферопольцями, то не можна не відзначити бригадну форму організації праці. На підприємстві активно працюють п'ять бригад, що застосовують коефіцієнт трудової участі. Це й справляє помітний вплив на справи колективу.

Неабияких результатів досягнуто в колективі завдяки соціалістичному змаганню. В трудовому супернічті зростають здобутки кожного трудівника підприємства. Наслідуючи стахановські традиції у змаганні, серед кращих сьогодні В. П. Бідюк, що працює в рахунок 1988 року, Г. Д. Годубиньєв, В. А. Пригапова, М. Р. Осипчук, П. М. Олександрова, М. Н. Каргіна та інші. Особисту п'ятирічку вже завершила більшість третина трудівників.

Працюючи високоефективно, трудівники підприємства домагаються високої якості виготовленої продукції. Пошиті швачками-мотористками чоловічі та жіночі робочі костюми, здаються з першого подання на 98,8 процента.

Добре діють у колективі й про економію матеріалів та паливно-енергетичних ре-

сурсів. Взяті зобов'язання — два дні працювати на заощаджених ресурсах — виконуються успішно. За п'ятиріччя зекономлено більш ніж 1,5 тисячі метрів тканини, 2300 котушок шиток, 2,5 тонн умовного палива, 1300 кіловат-годин електроенергії.

Сьогодні у колективі розгорнуто роботу по прискоренню науково-технічного прогресу. Реалізувати памічене допоможе активна робота інженерно-технічних працівників, раціоналізаторів підприємства. Нині кращі з них — Н. А. Бельський, В. І. Костюченко, Ю. І. Ричков, М. І. Болдырева та інші — спрямовують свої зусилля на підвищення результативності творчих пошуків, на конкретних завданнях колективу.

Та не тільки на виробничстві успішно працюють трудівники підприємства. Свій внесок й у вирішення Промислової програми зробили нечуючі підприємства у внутрішньому році. Вони заготовили для піднефного радгоспу «Красноградський» — шість тонн сіна.

Дбаючи про завтрашній день, старанний, завзятий у труді колектив багато і цілеспрямовано працює над тим, щоб збільшити здобутки Товариства у передз'їздовському соціалістичному змаганні, до 50-річчя стахановського руху.

М. ГРИЩЕНКО.

ЇХ ДЕВІЗ — ЕФЕКТИВНІСТЬ

Новенький екскаватор, наче граючись, стрімко розвернувся на заводському подвір'ї. На машині — марка Київського ордена Трудового Червоного Прапора заводу «Червоної екскаватор» — одного з найбільших підприємств столиці.

Продукція машинобудівників користується попитом не тільки в усіх союзних республіках, але й за рубежом. В 40 країн експортуються екскаватори, виготовлені трудівниками заводу. Є в них частка праці й нечуючих компактної групи, що налічує 54 робітників.

У заводчан глибокого змісту набув девіз «Кожній робочій хвилині — найвищу продуктивність». Та йнакше й не може працювати цей дружний, згуртований колектив. Бо план, як завжди, напружений. А тримісна робота не дозволяє «наздоганяти» прогапане. Тому кожен робітник працює з належною віддачею — ефективно і якісно.

Нечуючі трудівники — розповідає інструктор-перекладач компактної групи Надія Олександрівна Такаченко, — працюють у тринадцяти цехах підприємства. Вони старанно трудяться над виконанням особистих планів. Серед них — 17 ударників комуністичної праці, котрі показують приклад у роботі іншим.

Найбільше членів УТОГ у сталеливарному цеху. Тут працює 25 трудівників. Серед них і формувальники, і обрубники литва. Вони вносять чимало зусиль у виконання виробничого плану колективом 19 цеху — однієї з найважливіших ділянок підприємства.

Чималих успіхів у трудовому супернічті серед заводчан досягли бригадир Дмитро Лазуренко, Олексій Дорофійович Рашин — неодноразові переможці соціалістичного змагання; обрубник Микола Кузьмич Єгоренко, формувальники Олександр Миколайович Кришень та Микола Іларіонович Бирлидану, маляри Ганна Миколаївна Глущенко, Валентина Олександрівна Ніколенко та інші.

Нечуючі трудівники домагаються високої якості продукції. Особливо слід відзначити столяра цеху ліварної оснастки Василя Васильовича Ньоменського, слюсаря Бориса Миколайовича Халену, що працюють з особистим клеймом та іншим.

Вагомий успіхів домагається колектив первинної організації УТОГ завдяки постійній турботі адміністрації, профкому підприємства про поліпшення умов праці й відпочинку глухих трудівників.

Трудівники компактної групи спрямовують свої зусилля на підвищення здобутків колективу. А сприяє цьому підвищення кваліфікації робітників. Так, тільки у внутрішньому році підвищили професійний рівень шість нечуючих.

Тож хай множаться виробничі здобутки членів УТОГ. Це буде трудовим подарунком кожного 50-річчю стахановського руху, наступному з'їзду партії.

В. АБДУЛ'ЄВА, інструктор Київського міського профспівки робітників важкого машинобудування.

Волинська область. У Луцьку пройшов традиційний фестиваль мистецтв народів СРСР «Лісова пісня». У ньому взяли участь відомі творчі колективи багатьох союзних республік. Разом з ними виступали художні ансамблі, учасники самодіяльної творчості, агітбригади області.

На знімку: на імprovізованій сцені найменші учасники свята — юні танцюристи з Луцького палацу дітей.

Фото В. БЕЛОВА.

ЗА ПРИКЛАДОМ СКЛАДАЛЬНИКІВ

На загальних зборах колективу трудівників складальної дільниці Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» одногласно були прийняті додаткові со-

ціалістичні зобов'язання на честь XXVII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

Ініціатором патріотичного руху на підприємстві всту-

пила бригада складання виробів ПМЕ-113, яку очолює Л. Н. Терещенко. Всі робітники підтримали пропозицію бригадира: завдання двомісячного плану 1986 ро-

ку виконати до відкриття партійного форуму, а зароблені гроші в перший день роботи з'їзду переахувати у радянський Фонд миру.

В. СТИХІН, майстер складальної дільниці ДВО «Електромагніт».

ЗАВТРА — ДЕНЬ МЕТАЛУРГА

Ударно трудяться на передз'їздовській вахті металурги найбільшої в Донбасі доменної печі № 1 Комунарського металургійного комбінату. З початку року на їх надплановому рахунку понад дві тисячі тонн чавуну. Великий вклад у цей успіх вносить колектив старшого горнового комуніста Сергія Володимирівича Казака, якого ви бачите на передньому плані знімка, з товаришами по роботі — горновими Г. І. Коротченком, О. А. Солошенко, М. О. Коростильовим, В. В. Афанасєвим.

Фото Р. АЗРІЄЛЯ.

НЕ ДУМАЙ ПРО ХВИЛИНУ ЗВИСОКА

Актуальний коментар: робочий час — роботі

Для початку кілька цифр. У львівському виробничому об'єднанні «Конвейер» працює 3650 чоловік. Чотирі роки тому через прогалині тут було втрачено 2867 людюдин. У минулому році майже у два з половиною рази менше. В тринадцять разів зменшилась кількість відсутніх за дозволом адміністрації. Помітно знизилась плінність кадрів. Майже немає спізнень і передчасного завершення робочих місць.

Як вдалося добитися цього? Машинобудівники самі наводять порядок у власному домі. Наполегливо і послідовно змінюють дисципліну. До 1981 року виконання плану в об'єднанні вважалося подією. Продукція під-

приємства мала низький попит. У цехах було багато ручної праці. Всі зникли до штурмування. Інженери нерідко перетворювались у простачальників. Робітники простоювали. Втрачались хвилини, години і цілі зміни.

Нове керівництво підприємства (з 1981 року об'єднання очолює В. М. Вологжін) спільно з парткомом, громадськими організаціями і активом взяло курс на технічну перебудову виробництва, на випуск високопродуктивних маніпуляторів з програмним управлінням і конвейерів з управлінням на базі мікропроцесорів.

До числа першочергових було висунуто також житлово, культурно-побутові та

інші соціальні завдання. В цехах було створено зелені куточки і кімнати, де під час обідньої перерви можна відпочити, послухати музику, висити чаю. На території головного заводу почато будівництво корпусу здоров'я. Незабаром почне працювати цех побуту.

Вже у 1984 році колектив об'єднання збільшив обсяг виробництва у порівнянні з 1980 роком в 1,6 раза, продуктивність праці при цьому зросла більш як на 43 проценти.

Досвід «Конвейера», як і Дніпровського машинобудівного заводу, об'єднання «Донецьквулілля» і багатьох інших підприємств республіки показує: боротьба за ефективне використання ро-

бочого часу — це зміцнення дисципліни і порядку, підвищення організації виробництва, поліпшення умов праці і побугу трудящих.

Однак не все залежить від самого колективу. В загальному балансі непродуктивних витрат робочого часу значна частина (від 25 до 40 процентів) припадає на невиконання завдань адміністрації. Здебільшого ці втрати зв'язані з поганою організацією роботи багатьох міських і районних установ, а також підприємств торгівлі і побуту.

Чимало часу втрачається через погане матеріально-технічне забезпечення, недоліки в плануванні. Про необхідність суворого дотримання договірних зобов'язань сказано вже чимало. Є і повчальний досвід. Його нагромадили підприємства Мінважмашу СРСР, Мінхарчпрому УРСР і ряду (Закінчення на 2-й стор.)

АГІТБРИГАДА — ЖАНР ВЕЛИКИХ МОЖЛИВОСТЕЙ ЯСКРАВЕ ПОЛУМ'Я „ФАКЕЛА“

Народження нового творчого колективу — агітбригади «Факел» — стало помітною і приємною подією в культурному житті Харківського обласного будинку культури.

Керівник агітбригади Ніна Белова з перших же днів енергійно приступила до підготовки програми «На все життя, що залишилося», присвяченої 40-річчю Великої Перемоги і 42-й річчю визволення Харкова. Активно включилася у цю роботу Анастасія Лимаренко, Галина Баканова, Людмила Житнюк, Тетяна Старикова, Геннадій Белов. Аматорами сцени керувало шире прагнення створити справді бойовий, публіцистичний жанр, художніми засобами формувати в глядачів високі морально-етичні запити, виховувати в них відданість комуністичним ідеалам, справі старших поколінь.

Це нове, цікаве спрямування у роботі викликало в культурників великий приплив ентузіазму і творчого натхнення. У напруженому ритмі тривали репетиції, розлучувалися ролі, готувалося музичне оформлення,

йшов ретельний добір костюмів. Нарешті перша проба сил — виступ у приміщенні молодіжного кафе виробничого об'єднання «Комунар», де проходив того дня вечір посвячення у робітничий клас. В урочистій обстановці молодій зміні, яка закінчила виробниче навчання, вручалась символічні пугівки у самостійне трудове життя. Для цих молодих робітників і підготувала свій перший виступ агітбригада. І ось перед глядачем постають картини мирних буднів, війни і тяжких часів окупації, боїв за Харківщину, подвигу партизанів і підпільників. Заклик — свято берегти і примножувати слави бойові і трудові традиції — знайшов відгук у серці кожного, став керівництвом до дії, і молоді люди, які тільки-но ступили на самостійний шлях, того дня повніше усвідомили, що подвиг батьків і ділів вимагає свого продовження і їм суджено стати спадкоємцями цієї великої справи.

У дні святкування 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні агітбригада висту-

пила у червоному куточку Харківського УВП-2, потім були численні виступи на сцені обласного культзакладу, на урочистих вечорах.

Успіх колективу цілком закономірний. Він зумовлений органічним поєднанням ідейного і художнього рівня сценічних робіт. Треба віддати належне майстерності виконавців, їх відданості справі і великій наполегливості. Але, між тим, ще гостро постає проблема репертуару, добору цікавих і оригінальних сатиричних тем, побудованих на своєму місцевому матеріалі, бракує колективні цікавих виразних засобів, щоб увібрали в себе весь багатий арсенал сценічної дії, потребують більш глибокої розробки актуальних питань нашого сучасного життя. Словом, агітбригаді є ще над чим працювати, але й безумовно й те, що колективні під силу успішно розв'язати усі ці завдання, оскільки є в нього голівне — прагнення до творчого пошуку, закоханість у свою справу.

А. РОСІНСЬКИЙ.
м. Харків.

НАСТАВНИЦЯ МОЛОДІ

Швачка-мотористка Зінаїда Дмитрівна Лемзякова працює на Артемівському УВП багаторічній. Своєю багатим досвідом та умінням вона щиро ділиться з молодими виробничими. Як наставник молоді, вона прагне збільшити здобутки трудового колективу.

У вільній, і в громадському житті підприємства вона постійно серед найактивніших: трудівниця підтверджує широку звання «Ударник комуністичної праці», бере участь у художній самодіяльності.

На фото: З. Д. Лемзякова (в центрі) проводить обговорення прочитаної книги з трудівницями підприємства.

ФОТО П. МІНДЕЛЯ.

ПО ЛЕНІНСЬКИХ МІСЦЯХ

ІСТОРІЯ, ЯКА ЗАВЖДИ З НАМИ

Вісім років тому ВЦРПС прийняла спеціальне рішення-постанову «Про туристсько-екскурсійну роботу серед глухих робітників і службовців», в якій радам і комітатам профспілок запропоновано ширше використовувати туризм і екскурсії як засіб активного відпочинку неучючих трудівників.

Здійснюючи це рішення, комісія профкому по роботі серед глухих Криворізького заводу «Восход» щорічно планує і організовує поїздки за веселозаними маршрутами. Для заохочення переможців у галузевому і внутріколективному соціалістичному змаганні, організаційному змаганні, організаційному дозволля і змістовного відпочинку, а також з метою підвищення ідейно-політичного рівня було недавно організовано поїздку по містах Ленінград і Віборг, по місцях пов'язаних з життям і діяльністю В. І. Леніна, революційною і бойовою славою радянського народу.

Ленінград. Тут криворізькі відвідали Смольний, побували на Двірцевій площі, Марсовому полі і Пискарьовському кладовищі. Тисячі туристів і гостей міста на Неві схилиють голови над могилами загиблих під час блокади Ленінграда, нікого не може залишити байдужим 125-грамовий пайок хліба і шоденний Тані Савичев — документ, що свідчить про жорстокість фашизму.

У Віборгу відбулась тематична екскурсія «Ізліч жив революцією...», під час якої неучючі трудівники від-

відали будинок-музей В. І. Леніна. По обличчях товаришів, по їх очах, сповнених живого інтересу, було видно: сьогодні всі вони для себе зробили відкриття. Слухаючи розповідь екскурсовода, оглядаючи багаточисленні експонати і обстатковку кімнат, учасники груп начебто перенеслися у буремний 1917 рік, коли тут, у будинку працівника місцевої робітничої газети Юхо Латтука, переховувався у своєму останньому підпіллі В. І. Ленін. Чотири рази нелегально приїжджав до Віборга у роки першої російської революції, а в період підготовки Жовтневого революційного повстання у складній політичній обстановці того часу Володимир Ізліч був змушений близько двох тижнів переховуватися від переслідування буржуазного тимчасового уряду. Саме з цього будинку виходив світового пролетаріату керував підготовкою до вирішальної битви з буржуазним ладом, зведен на початку жовтня виїхав до Петрограда, щоб очолити повстання.

Група побувала у Розліві, біля куреня і в садовому кабінеті, де В. І. Ленін працював, писав листи. Екскурсанти були вражені титанічною діяльністю засновника першої в світі соціалістичної держави, його непохитною вірою у світле майбутнє трудового народу.

За п'ять коротких, але таких насичених днів криворізькі дізналися про історію міста Віборга, про його минуле і сьогодення, про Північну війну і війну 1939-40 рр. Ще довго вони згадуватимуть ці незабутні зустрічі з частинкою величній історії нашої Вітчизни.

А наступного року комісія комітету профспілки по роботі серед глухих запланувала проєксти туристичної поїздки по Білорусії з відвіданням Хатині, Бреста, Мінська Сподіємося, що ця подорож, як і попередня, буде багата цікавими зустрічами, незабутніми враженнями.

С. КОЗИНЕЦЬ,
інструктор-дактолог
Криворізького заводу
«Восход».

Про все це неучючі тури-

сти дізнались від екскурсовода групи Віктора Петровича Соколяка, який цікаво розповів про останню підїлля Ізліча і про те, як вдалося зберегти цей будинок у роки війни, а потім повернути йому колишній вигляд.

Група побувала у Розліві, біля куреня і в садовому кабінеті, де В. І. Ленін працював, писав листи. Екскурсанти були вражені титанічною діяльністю засновника першої в світі соціалістичної держави, його непохитною вірою у світле майбутнє трудового народу.

За п'ять коротких, але таких насичених днів криворізькі дізналися про історію міста Віборга, про його минуле і сьогодення, про Північну війну і війну 1939-40 рр. Ще довго вони згадуватимуть ці незабутні зустрічі з частинкою величній історії нашої Вітчизни.

А наступного року комісія комітету профспілки по роботі серед глухих запланувала проєксти туристичної поїздки по Білорусії з відвіданням Хатині, Бреста, Мінська Сподіємося, що ця подорож, як і попередня, буде багата цікавими зустрічами, незабутніми враженнями.

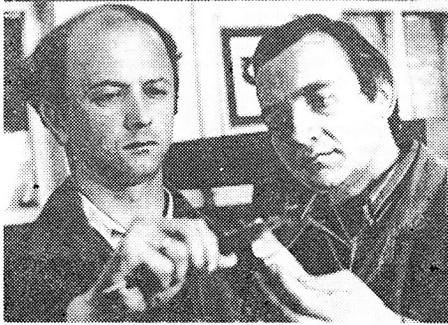
С. КОЗИНЕЦЬ,
інструктор-дактолог
Криворізького заводу
«Восход».

Дніпропетровська область.

Трудівники Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» прагнуть завершити одинадцять п'ятирічку ударною працею.

На знімку: майстер експериментально-механічного цеху М. Морозов (ліворуч) та стругальник, передовик виробництва М. Філько за вирішенням технологічного завдання.

Фото І. ШЕРБАНЮКА.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: НАШ ВНЕСОК

ВИГІДНО І КОРИСНО

У місті Кодима, що на Одещині, мешкає подружжя Павло Леонітович і Віра Іванівна Завірюхи. Члени УТОГ у вільний від роботи час розводять кролів і

досягли в цій справі, відзначено, непоганих успіхів. Цього року, наприклад, вони вигодували 45 кролів вагою понад 2 кілограми кожний і здали їх державі.

Неучючі трудівники роблять потрібну і корисну справу. Відгодовуючи кролів, вони мають постійний приробиток, оскільки за кожних трьох тварин одержують по 40 карбованців. Їх приклад, напевно, стане в нагоді тим, хто має підсобне господарство і любить доглядати тварин.

В. ЛЕВИЩЕНКО,
голова Котовського міжрайвідділу УТОГ.

Одеська область.

НЕ ДУМАЙ ПРО ХВИЛИНУ ЗВИСОКА

(Закінчення. Початок див. на 1-й стор.)

інших міністерств і відомств, які працюють в умовах великомасштабного експерименту. Однак проблему в цілому розв'язати поки що не вдалося.

Суворі адміністративні заходи щодо наведення порядку дадуть віддачу тільки в тісному поєднанні з належною організацією праці в кожному цеху, на кожному робочому місці. Простої на початку місяця і штурмівщина наприкінці викликають байдужість до втрат не те що хвилини, а й годин, змін. Погана організація праці викликає взагалі байдужість до виконання зобов'язань.

І ще. Людина повинна відчувати, що її праця гідно оцінена і використовується розумно, для загального добра. Дуже ефективна шодо цього бригадна форма організації праці. Вона розвиває творчі здібності кожного працівника і дає змогу оцінити його вклад у

спільну справу. Наочне підтвердження — досвід того ж «Конвейєра». За останні чотири роки продуктивність праці в цілому на підприємстві зросла на 43,4 проценти, а в бригадах — більш як на 78 процентів. Плінність кадрів у бригадах майже у два з половиною рази менша, ніж у середньому по підприємству.

Боротьба за зміцнення дисципліни і порядку — не короткочасна кампанія. Кожна робоча хвилина повинна давати найвищу віддачу. Зміцнення дисципліни і порядку, висока організація виробництва мають для нас велике економічне, моральне і соціальне значення. Це дасть змогу не тільки підвищити ефективність суспільного виробництва, а й виховувати у радянських людей найкращі риси людини нового типу — риси господаря виробництва, господаря країни.

В. ДРАЧЕНКО,
кандидат економічних наук,
(РАТАУ).

Плакати художника А. Корольова, впушений Політбюро України.

Хоч листа і не надруковано

У своєму листі до редакції наш читач з м. Шахтарська Донецької області Є. Є. Сич скаржився на незалежну доставку газети «Наше життя». Його листа було надіслано в Донецьку область для вжиття заходів.

Як повідомила редакцію заступник начальника Шахтарського районного вузла зв'язку С. М. Ахметзянова, факти, викладені у листі Є. Є. Сича, підтвердилися. Порушення були допущені відділом сортування центральної пошти. Винні в цьому працівники тт. Калитва, Неринда і Фолонішник позбавлені 20 процентів премії і квітені поточного року.

Доставку газети взято під контроль.

Нагородження

За багаторічну, добросовісну працю в системі Українського товариства глухих і в зв'язку з виходом на пенсію директора Кіровоградського учбово-виробничого підприємства тов. Чукалова Георгія Івановича нагороджено Почесною Грамотою Центрального правління УТОГ і Українського республіканського комітету професійної робітничої міської промисловості і комунально-побутових підприємств, трудовою премією.

Призначення

Настановою президії Центрального правління УТОГ директором Одеського виробничого об'єднання «Глобус» призначено тов. Савіка Романа Івановича.

Старшим бухгалтером Київського обласного відділу УТОГ затверджено тов. Янакву Ольгу Володимирівну.

Працює на совість

Високих показників у соціалістичному змаганні у завершальному році однієї п'ятирічки домоглася М. А. Підлісна. Ось вже тридцять років трудиться вона іскропителем у колосній імені Катерина Амросівського району, що на Дніпрощині.

Марія Андріївна ударник комуністичної праці, є наставником молоді. Номінаційні прикраси живої праці в групі молодяків, котру вона обслуговує, становлять 250—350 грамів зверху норми.

За самовіддану працю і високі трудові показники М. А. Підлісна нагороджена медаллю «За трудову доблесть». Секрет її успіхів добросовісне виконання громадянського обов'язку.

В. КРУГЛЯК.
Донецька область.

Недавно пройшли випускні вечори у школах робітничої молоді.

На знімку: директор Харківської школи № 23 С. Ж. Сисоєва вручає атестат про середню освіту робітничій заводу ХЕМЗ Людмилі Гетценко.

Фото В. ПЕТУХОВА.

З ТЕРИТОРІЇ ФІЛІЯН ДП, котра виступала на боці Німеччини і загрожувала Ленінграду з півночі, німці і фіни могли будь-коли підійти до міста. Треба було повністю визволити новонабрані землі, відкрити загрозі нового нападів і, головне, швидко звільнити Фінляндію, як союзника Німеччини. Для виконання цього завдання ішла дивізія Ріккву Гольдвіста командувача була передислокована з-під Нарви в район міста Стрельночка, де на початку весни 1944 року разом зі стрільчакми частини вступила в бій і після десятиденних боїв успішно оволоділа містом і фортецею Выборгом. У місто вийшли стрільці, як казали,

* Закінчення. Початок див. «Наше життя» від 13 липня 1985 р.

Належні побутові умови створено трудівникам Луцького УВП. Турбуючись про відпочинок людей, нещодавно тут обладнано побутову кімнату, в котрій робітники мають можливість пообідати, відпочити.

На знімку: під час обідньої перерви (зліва направо) Наталія Петрівна Зеленко, подружжя Тетяна Василівна та Іван Васильович Прокopenки, Оксана Олександрівна Бараненко.

Фото П. МІНЦЕЛЯ.
Полтавська область.

„ГОЛУБИЙ ВОГНИК“ БЕЗ... ВИНА

Про приїзд до Києва колективу художньої самодіяльності з Ташкента ми знали завчасно. Тому всі дні перебування узбецьких друзів у столиці України були ретельно продумані. Було, зокрема, заплановано провести і традиційний вечір дружби, або як його ще називають — «Голубий вогник».

Не вперше у нашому Паладі культурі проводяться такі вечори, досвід є. Проте цього разу саме такий «вогник» вимагав особливої підготовки. І ось у чому річ. Не будемо гріхати тайги — у минулому в нас, та й тепер тільки в нас, на таких вечорах виголошувались тости за дружбу, за творчі успіхи і т. д. Нехай це була не горілка, а шампанське, але ж воно було. Чомусь вже складалась така традиція і вважалося, що тільки після виникли може бути веселіший настрій, розкутість, що тільки після чарки запанує ат-

ТИХ ДНІВ НЕ ЗГАСНЕ СЛАВА ВИСТОЯЛИ І ПЕРЕМОГЛИ*

на плечах порога. Через два місяці Фінляндія капітулювала і на лінійці нашої країни війни було покладено кінець.

Після невеликого перепоїнку, нам було наказано вантажитися у залізничний ешелон і відправитися в розпорядження 1-го Українського фронту. На початку 1945 року подки нашої дивізії брали участь у бойових операціях при визволенні Польщі, Чехословаччини. В цей час у німців залишилось було мало, а тому наші заїзні гармати стріляли більше по наземних цілях — танках, піхоті, тобто, підтримували наступ стрільчих частин.

Польки нашої дивізії зробили великий внесок у виз-

волення чехословацького міста Опава, за що Верховний Головнокомандувачий оголосив подяку усьому особовому складу.

Після переходу Карпат у районі міста Моравська Острава наші частини стрімко пішли вперед на Прагу. Але в цей час спалахнуло антифашистське повстання, на придушення якого німецьке командування кинуло великі сили — танки, артилерію, авіацію. Пражанам довелося вести першій бій, а тому вони кликали нас на допомогу. Польки дивізії прикривали від нальотів ворожої авіації наші танкові та стрільчі частини, а також важливі об'єкти Праги. 10 травня 1945 року бої затих-

ли. Так я зустрів день Перемоги.

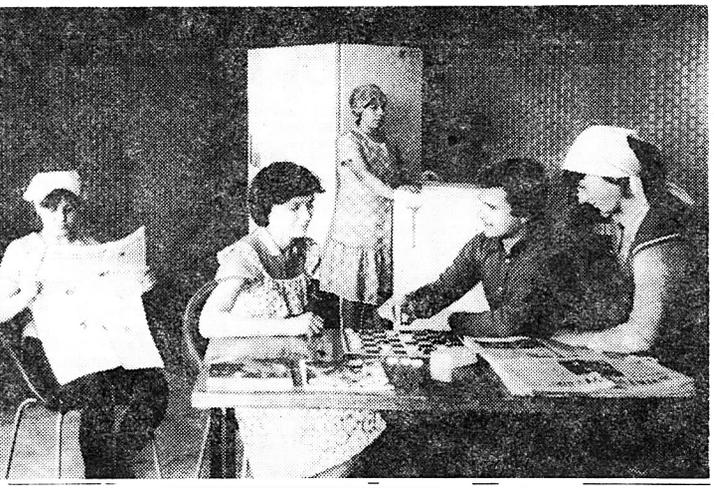
Перемогли ми тому, що жили єдиним бажанням, знищити ненависного ворога, визволити рідну землю від фашистської нечесті. А це — жадоба помсти за ті звірства, які чинили фашистські недолудки на окупованих ними територіях. У місті Путівалі, наприклад, у краєзнавчому музеї є зовніт особистого рахунку помсти. У ньому записано те, що вчинили фашистські головорізи 7 липня 1942 року у моєму рідному селі Нова Слобода, що на Сумщині. Виродок двох годин розстріляв і заколов багнетом у власних домівках 576 безневинних громадян, переважно стариків, жінок,

дітей. Серед них були і мої близькі родичі.

Після звільнення у запас працював на меблевих підприємствах Закарпаття. У 1962 році закінчив Львівський лісотехнічний інститут. У 1968 році переїхав у місто Лебедів, де працював до 1979 року головним інженером меблевого підприємства. Тепер вийшов на пенсію, але продовжую трудитися контролером.

Часто буваю на зустрічах з молоддю, веду військовопатриотичне виховання. Щороку 9-го Травня виїжджаю у Ленінград на святкування Дня Великої Перемоги, де зустрічаюся з однополчанами, друзями. А такі зустрічі не забуваються.

Д. КОСТИРІН,
ветеран Великої Вітчизняної війни і праці.
м. Лебедів
Сумської області.

НОРМА ЖИТТЯ — ТВЕРЕЗІСТЬ

тального ансамблю виконували свої пісні В. Кирічови, Г. Ігнатенко, О. Тимофіїва, С. Марченко. У відповідь два жартівливі номери виконали гості. Всі присутні охоче беруть участь у веселих конкурсах і вікторинах. Потім за інструменту сідають учасники художньої самодіяльності з Ташкента. Вони запропонували свою танцювальну програму.

«Наше містечко час нагадає усім, що пора пролунати прощального вальсу». Взявшись за руки, у хордовій танцювальній програмі всі учасники ввечора дружби. Прочуючись, всі дякували організаторам вогника за ці чудові кілька годин веселого і змістовного відпочинку.

Мені довелося бесідувати з багатьма учасниками ввечора, як киянами, так і гостями. Всі були однієї думки — цікаво відпочивати можна і без вина. І це повинно стати нормою.

В. ОСТАПЕНКО,
секретар парторганізації Паладу культури імені А. В. Луначарського.

Щоб квітла Вітчизна

Мені вже 79 років, але я ще працюю. Останні 20 років — у Новополяському клубі УТОГ техпрацівників. А гарячої літньої пори йду допомагати колоску, в савдо-різничну бригаду.

Звичайно, у такому віці вже можна й спочити, як мовиться, на печі погрітися, та не може. Доки маю здоров'я, буду працювати. І ось чому. На очах росте і стає ще більш красивим наше селіще. Умови життя в ньому, на мій погляд, нічим не відрізняються від міських. До того ж правління обласного УТОГ постійно дає про те, щоб нам, неучаючим трудівникам, і працювалося, і відпочивалося добре. Пклується про нас, пенсіонерів, і правління колгоспу імені Леніна.

У нашому селіщі три школи — дві восьмирічні і десятирічна, є лікарня, два універсамі, гастроном, черговий магазин, будинок піонерів, Центральний будинок культури і три колгоспних. На кожній з вулиць селіща зводяться індивідуальні будинки з господарськими прибудовами. Керівництво колгоспу і селіщної Ради допомагають трудівникам ланів і ферм будівельними матеріалами. Все це робиться для того, щоб мішне коріння пускали молоді сім'ї, щоб закріпити молодь на селі, дати їй надійну основу.

Так от, я й кажу, що живемо, як у місті. Автобус розвозить людей на роботу й додому, дітей зі школи. Моє покоління всі ці зміни, оновлення рідного краю сприймає з почуттям великої вдячності, безмірної радості. Адже пережили ми страхіття війни, трудові післявоєнного часу. Наше покоління має з чим порівняти вишній рівень життя і його переваги...

Думаю, що нашу діяльність партії і уряду за те, що вони дали народові за відносно короткий післявоєнний час, можна і треба підкріпити роботою. Ударною, з повною віддачею сил. Конкретно — успішно завершити п'ятирічку, гідними трудовими дарунками зустріти форум комуністів нашої країни.

Н. ЗИКІНА,
член УТОГ.
с. Нова Прага,
Кіровоградська область.

ЛЮДИНА ДУШЕВНОЇ КРАСИ

Її виповнилося вісімнадцять років, коли вперше після закінчення школи для глухих дітей вона переступила поріг Роздільнянського клубу глухих. Здається, це було недавно, а промайнуло понад двадцять років.

Виродок трудового шляху Галина Миколаївна Гавало кожного ранку першою відчиняє двері Роздільнянського клубу УТОГ, викладає, щоб тут завжди було чисто і затішно, а в осінньозимовий період року — тепло.

Галина Миколаївна працює в клубі технічним працівником, але постійно знаходить для себе багато інших справ. Вона є ситуаці-

оні культурно-освітньої роботи, бере участь в громадському житті і всіх заходах, які проводить клуб УТОГ — на добровільних засадах окупає клубну бібліотеку, є керівником гуртка міміки, активним членом редколегії клубної стінки. Наочна агітація часто оформлюється її вмілими руками.

Галина Миколаївна трудолюбива, ввічлива, але найголовніша риса її характеру — це душевна доброта. Вона дуже багато допомагає Тетяні Мануїло-Чекеловій доглядати її дітей, коли їй ні в кого було залізати їх. Або ось такий випадок. Приїхала якоюсь з Білянкинська жінка з

трудною дитиною на руках. Спочатку зупинилась у готелі. Там було холодно, дитина простудилась і захворіла. Дізнавшись про це, Галина Миколаївна забрала їх до себе і майже два місяці, як могла, допомагала їм, доглядала за дитиною, хоч сама з чоловіком живе в одній кімнаті.

Про красу душі цієї людини, її сумлінну працю говорилось на вечорі, який був присвячений Галині Миколаївні з нагоди вручення їй медалі «Ветеран праці».

Г. СМІРНА,
перекладач Роздільнянського МРВ УТОГ.
Одеська область.

У заповіднику.

Фототюд І. ТОЛОЧКА.

ДЗВЕНИ, ПІОНЕРСЬКЕ ЛІТО!

Добре відпочивають цього літа вихованці Одеської спецшколи-інтернату № 91. Про це подбали вчителі, вихователі і самі учні.

Завдо до початку літніх канікул серед дітей було проведено опитування з метою дізнатися, як би вони хотіли відпочивати. Побажання і пропозиції школярів лягли в основу плану заходів по організації літнього відпочинку. Ентузіастами цієї важливої роботи стали вчителі біології Л. П. Краснов і вихователь Р. Ю. Балчик. За активною

участю цих педагогів відбулися три захоплюючі морські екскурсії по Кримсько-Кавказькій лінії. Під час цих поїздок понад 50 школярів побували в Севастополі, Батумі, Сухумі, Сочі і Ялті. Нині група чисельністю 30 чоловік перебуває у захоплюючій подорожі по Північній Осетії. А наймолодші школярі нещодавно повернулися з будинку відпочинку «Сосновий бір», де вони добре відпочили і поцілилися своє здоров'я.

Одночасно в приміщенні спецшколи-інтернату діє пі-

онерський трудовий збір. Тут діти теж цікаво проводять час: беруть участь у найрізноманітніших спортивних заходах, виступають на самодіяльній сцені, активно прилучаються до самостійної праці. Так, впродовж останнього року, працюючи в цехах підприємства «Масложирпром», вони заробили близько 5 тисяч карбованців, які й пішли на забезпечення їх літнього відпочинку.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

ЛІКАР РАДИТЬ, ЗАСТЕРІГАЄ ДОПОМОГА ПОТОПАЮЧИМ

Здоровленню і загартуванню організму сприяє довготривале перебування на свіжому повітрі. В теплий період року вільний час краще всього проводити в зоні лісу, на березі озера, річки.

Дуже корисно купання в відкритій водоймі. Однак, перебування в воді нерідко містить в собі загрозу для життя. Тому кожен повинен вміти надати своєчасну допомогу потерпілому.

Відомо немало випадків, коли на воді гинули навіть умлі плавці. Це мало свої причини: як правило, утоплення передє гальмування центральної нервової системи під впливом удару об воду, травми черепа, переляку, алкогольного сп'яніння, внаслідок упадку сил, обморочу, так званого кришопку (порушення вазомоторної рівноваги в результаті контакту розігрітої шкіри з холодною водою), травматичного шоку, обумовленого різким вигиним і розтягуванням хребтового стовпа при пірнанні та інші причини.

З опитування потоплюючих лікарі зробили висновок, що здебільшого страх є ведучим фактором утоплення. Так, судорожний спазм

м'язів, що нерідко виникає в прохолодній воді, викликає в плавця панічний жах з наступним спазмом голозової щільни і розлад дихання, хоч сам по собі судорожний спазм окремих груп м'язів до утоплення не призводить.

Перша допомога при судорогах, що виникають найчастіше в м'язах ніг, зводиться до такого: захопивши рукою пальці стопи потрібно різко потягнути їх до себе і утримувати стопу в такому положенні, не звільнюючи на біть. Напружені м'язи необхідно сильно масажувати, це знімає їх спазм.

Здебільшого, через 3—5 хвилин судороги припиняються самостійно і бояться їх у воді не слід.

Іноді переляк з'являється при недоречних «жартах» товаришів, котрі на воді можуть закінчитися трагічно.

Бувають випадки появи переляку при відпливанні від берега на велику відстань або глибину, коли людина несподівано охолдне страх, що допливти назад у неї не вистачить сил. В цих випадках марна паніка може бути джерелом порушення ритму дихання, роботи серця. З появою таких по-

боювань необхідна мобілізація сил і самообладнання.

Особливі випадки виникають при пірнанні без акваланга на велику глибину. Попередня посиленна вентиляція легенів дозволяє продовжити затримку дихання настільки, що потяг до відхання з'являється надто пізно, коли критичне зниження запасу кисню призводить до втрати свідомості. Таке виключення свідомості може настати і в іншій ситуації: при повторних довірливих пірнаннях нерви недостатні для усунення кисневого голодування і гіпоксія поступово нарастає до критичного рівня.

Якщо потерпілого витягнуто з води не пізніше п'яти хвилин після занурення, а реанімаційні заходи початі негайно, потерпілого можна оживити. При цьому потрібно негайно приступити до штучного дихання «рот в рот» або «рот в ніс» і зовнішнього масажу серця.

Прийти на допомогу потерпілому до приходу лікаря, коли не можна втрачати часу — обов'язок кожного, хто знаходиться на місці події.

Г. НАВРОЦЬКА,
кандидат медичних наук.

НОВИНКА ДЛЯ ВАШОГО САДУ СИНЯ ЯГОДА—КОРИСНА І ЛІКУВАЛЬНА

Це нова ягідна культура. Ботанічна назва її жимолость. В дикуму стані дуже поширена на Далекому Сході й Усурійській тайзі. З дикорослих форм сибірські селекціонери вивели нові крупноплодні сорти — Синій птах, Старт і Годубе веретено. Рослина досягає 1—1,5 метра заввишки, має

дрібні листочки і жовті квітки. Плоди досягають на два тижні раніше відомої своєю скоростиглістю суниці. З одного куща знімають до 4-х кілограмів ягід кисло-солодкого смаку, що містять у собі до 6 процентів цукру. В 100 грамах ягід міститься 30—70 міліграмів вітаміну С; що досить з'є-

ти 100 грамів ягід, як організм одержить добуву його дозу. Крім того, в 100 грамах ягід міститься 120 міліграмів вітаміну Р.

Завдяки наявності в ягодах цих двох взаємодіючих вітамінів проявляються й вигідні лікувальні властивості при гіпертонії, атеросклерозі. Поряд з цим у пло-

РОЗРИВ ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ

Це показав чемпіонат СРСР з легкої атлетики

Якщо не на всіх, то вже на багатьох всесоюзних чемпіонатах суперництво за перемогу, в основному, ведуть спортивні дружини Росії та України. Це ми бачимо на змаганнях борців, плавців, волейболістів, майстрів малих ракеток, або, наприклад, шахістів. Не становить винятку і легка атлетика. Однак в останній час — і це було особливо помітно на чемпіонаті СРСР 1985 року — перевага росіян стає більш відчутною. Розрив у класі атлетів Росії і України збільшується.

Отже, початок червня, Нальчик. Скажемо одразу: далеко не кращими були тут умови для проведення всесоюзного чемпіонату. Тверда доріжка (бітум, замість звичного еластичного — покриття — типу тартан або рекортан); не відзначалися ідеальними умовами і сектори для стрибків і метань. Довелося відмовитися від виступів стрибунів з жердиною — цей вид був також вилучений з програми десятиборства, що, гадаю, негативно відбилосся на результатах і місцях, зайнятих українськими десятиборцями В. Кривоносовим і О. Грабимом. Однак умови для всіх інших були рівні і вони вимагали від усіх учасників змагань не тільки майстерності, але й вміни переборювати труднощі. У цьому плані краще виглядали ветерани, що зуміли настроїтися на боротьбу.

Візьмемо Ольгу Глодіну, яка завоювала перші місця в метанні диску і штовхання ядра. Вона не досягла своїх же найвищих результатів, однак зробила все для перемоги. Їй поступилися більш молоді і досить досвідчені Г. Савицька (Білорусія), Л. Місюра (Казахстан), ветеран легкої атлетики Ф. Семенкова (Росія). Заслужовує похвали

Олександр Саєвський — найстарший з 15 учасників змагань з стрибків у довжину. Він показав кращий результат (6 м 95 см) у серії попередніх стрибків, і лише у фіналі кандидат у майстри спорту М. Алесін (РРФСР) зумів «полетіти» на 5 сантиметрів далі. «Золото» дісталось Алесіну, «срібло» — Саєвському. А ось його більш молодий напарник по команді Степан Шкварчук так і не зумів піднятися вище п'ятого місця.

Відзначився Саєвський і в потрійному стрибку, де йому сильно конкурентно складні молоді спортсмени Російської Федерації, Литви, Латвії і Азербайджану. Після ряду невдалих спроб Олександр, що називається, знайшов себе і в важкій боротьбі з А. Прилуцьким (РРФСР) здобув перемогу. 13 м 70 см — результат чемпіона, 2 см — уступив йому другий призер.

На жаль, прізвиськом Глодіної і Саєвського вичерпується список українських спортсменів, що здобули медалі найвищого ґатунку. Ледь-ледь не вистачило до першого місця бігунам Сергію Матвієнку (400 м), Олександрові Воробйову (200 м), ніжше своїх можливостей виступили також інші учасники збірної України. У підсумку перемогу в загальному заліку завоювала перша команда РРФСР (465 очок), на другому — України, що відстала від чемпіонів на 125 очок, на третьому — спортсмени Білорусії (323 очка).

Вище вже зазначалося, що стадіон у м. Нальчику був далеким від ідеальних умов для змагання. Тим не менше і в важких умовах ряд атлетів зумів показати досить високі результати, що відповідають першому спортивному розряду. Наведемо деяких з них: В. Стрижак — 100 і 200 м — 10,9 і

22,4 сек; В. Тихонов — 400 м за 50,1 сек; Р. Хусейнов — 800 м за 1,53,2 сек; М. Алесін — 110 м з бар'єрами за 15,4 сек. (Всі РРФСР); М. Дубков (БРСР) — 400 м з бар'єрами — за 54,7 сек. Серед жінок: А. Жарова — 100 і 200 м — 12,3 і 25,6 сек; М. Борисова — 800 м за 2,16,8 сек; Р. Шелковська — 1500 м за 4,58,8 сек (всі РРФСР); М. Мяндоо — 100 м з бар'єрами за 15,5 сек; А. Ояту (Естонія) — стрибок у довжину — 5 м 38 см, у висоту — 170 сантиметрів.

Так що справа не тільки в умовах змагань, але й в готовності до боротьби, у волеволі настрої учасників. Як не відзначити 22-річного ленинградця А. Астапенкова, що зумів за короткий строк пройти шлях від новачка до кандидата в майстри спорту. В Нальчику Артур штовхнув ядро на 15 м 36 см і послав диск за 54-метрову позначку. Це — новий рекорд СРСР. Волевыми бійцями зарекомендували себе білоруси А. Хотянович — чемпіон з бігу на 1500 м, М. Дубков — на 400 м з бар'єрами і В. Борисевич, який здобув перемогу в найважчому забігові на 3000 метрів з перешкодами. Слід ривнятися на кращих, звиряти по них свої результати.

Без боротьби немає перемоги — це істина, що не потребує доведення. Безперечно й інше: змагання розпочинаються завдо до стартів. Перші кроки до успіху роблять в шкільних секціях, на тренуваннях в робітничих колективах фізкультури, на районних, обласних, республіканських змаганнях. Якщо ослаблені хоч одна з цих ланок, то не чекай перемоги на головних стартах року.

Л. ГОДІН.
На знімку (ліворуч) забіг на 10 тисяч метрів. Попереду Н. Єгоров і Мурзи. Третій під номером 26 Степан Білуськ (УРСР). Так вони і фінішували.

Фото автора.

„МИ НЕ ХОЧЕМО ВІЙНИ“

Такі гасла були на стрічках учасників забігу миру, проведеного Житомирським будинком культури.

На старт вийшли представники всіх вікових груп — дошкільнята, школярі разом з батьками і навіть бабуся і дідуся. Звичайно, всі вони бігли на відстань, що відповідала нормативові кожної вікової групи, але тим не менше усі учасники забігу продемонстрували витривалість, непогану фізичну підготовку, найголовніше — змагання стали справді масовими, захоплюючими. Непогані результати домоглися комсомольці Житомирського УВП В. Кулева, П. Гетьманчук, Л. Сугубова. А після забігу відбулися різноманітні спортивні конкурси, в яких відзначилися наймолодші.

Р. ГРЕСЬКО,
художній керівник Житомирського будинку культури.

М. ПРИХОДЬКО,
кандидат біологічних наук.

Редактор
П. БУЛАТОВ